

Л. Д. Троцький

За радянську Україну!

11 травня 1920 р. Ніжин.

Перша публікація: «В пути», No 114, 12 травня 1920 р.

Переклад українською: Переклад Андрія Іщенко.

Опубліковано українською секцією Marxists.org: У лютому 2024 р.

Грізна небезпека насувається на Радянську Україну із заходу, з боку Польщі. Пани захопили вже значну частину української землі. Але мало того, що польський поміщицький уряд захоплює зі зброєю в руках суто українські області, він ще наслідуюється змальовувати свій розбійницький похід як боротьбу за «визволення України».

Оскільки жоден дурень не повірить, що Пилсудський разом зі своїми магнатами і капіталістами збирається звільнити Україну, то ці пани висувають наперед про людське око так званого «генерала» Петлюру, зображуючи його покликаним визволителем і правителем України. Польські війська, бачте, тільки допомагають Петлюрі, польські магнати і капіталісти для себе, бачте, нічого не хочуть. Їм би тільки допомогти пригнобленим Радянською владою робітникам і селянам, – запорукою того є сам Петлюра, який у польському обозі в'їжджає в Україну [Безпосередньою прелюдією до походу Пилсудського до України стала укладена ним з Петлюрою Варшавська угода (квітень 1920 р.), яка передбачала спільні дії проти радянських військ. За її умовами Петлюра повністю залишав колишню територію Західноукраїнської народної республіки на відкуп польській стороні. Сам Пилсудський визнавав, що прагнув забезпечити «сферу впливу від Фінляндії до Кавказьких гір»].

Хто ж такий Петлюра? Ми його знаємо по справах його. На початку революції він був членом київської Ради. Коли трудящі класи України повстали проти Ради і створили Радянську владу, Петлюра звернувся до німецького й австрійського кайзерів і смиренно просив їхні імператорські величності надіслати німецькі війська в Україну для підтримки влади київської Ради. Війська Вільгельма прийшли, заволоділи всією Україною, притисли до землі трударів, а згодом німецька

військова влада копняком чобота відкинула в кут жалюгідного українського зрадника, котрий став їй непотрібний. Замість нього німці поставили гетьмана Скоропадського. Така перша глава діяльності великого Петлюри.

У листопаді 1918 року вибухнула німецька революція. Скинуто Вільгельма Гогенцоллерна, а за ним і його українського прикажчика гетьмана Скоропадського. В англо-французьких капіталістів очі розпалилися на Україну. В Одесі висадилися французькі війська. Генерал Петлюра виповз із темного закутка і звернувся до капіталістичних урядів Англії і Франції з проханням надіслати до України якомога більше військ для встановлення влади петлюрівської директорії. У вдячність за це Петлюра обіцяв лондонським і паризьким лихварям служити вірою і правдою, тобто добром і горбом українського селянина. І Петлюра отримав від англо-французьких імперіалістів гроші та амуніцію. Він почав створювати свою армію. Але вибухнула друга радянська революція в Україні, вигнала геть французькі війська з чорноморського узбережжя та разом із поміщицьким і буржуазним сміттям вимела геть пана Петлюру з його директорією. Отака друга глава в історії Петлюри.

Після того, як він служив німецькому кайзерові проти України, а потім намагався продати свою душу англо-французькій біржі, але знову зазнав повного краху, Петлюра десь животів на задвірках у безвісті.

Але тут відкрилася третя глава. Польські поміщики вирішили будь-що-будь повернути собі свої землі і цукрові заводи на Волині, Поділлі й Київщині. Вірний їхній ставленик, голова польської держави і верховний головнокомандувач польськими військами Пілсудський відкинув усі мирні пропозиції радянського уряду і відкрив наступ на Україну. Але для того, щоб прикрити хоч почасти грабіжницький характер свого походу, щоб обдурити найбільш темних людей в Україні, пан Пілсудський вирішив прихопити з собою в Україну пана Петлюру. Нема чого й казати, що Петлюра охоче продав свої послуги польським поміщикам, як раніше продавав себе німецькому кайзерові й англо-французькій біржі. Таким чином, польська шляхта отримала можливість під петлюрівською вівіскою грабувати Україну.

У подяку за те, що польські магнати знайшли для нього посаду, Петлюра передав у власність Польщі всі землі, які лежать на захід від лінії Збруч–Стир або Горинь, тобто всю Східну Галичину, Західну Волинь, Полісся і Холмський край. У цих областях сім з чвертю мільйонів душ населення, з них п'ять з чвертю – українці.

Є ще в Правобережній та почасти й у Лівобережній Україні телепні, – особливо з-поміж темного куркульства, – які думають, що влада в Україні перейде справді до Петлюри і куркулів, які приберуть до своїх рук землі і всі багатства країни. Але вони прорахуються. Не заради Петлюри та українських куркулів-петлюрівців воюють польські пани. Землі і багатства польська шляхта прибере до своїх рук. От хіба ще малоземельних польських селян Пілсудський нагородить українською землею, щоб не ображати поміщиків у Польщі.

Тоді навіть короткозорі куркулі Правобережжя зрозуміють, що Петлюра є ніщо інше, ніж зрадник, котрий, немов на базарі, гендлює Україною, пропонуючи її по черзі німцям, французам і полякам. Тоді багато хто з дрібних партизан, нині збитих з пантелику Петлюрою, спрямують свою зброю проти польських панів і проти Петлюри. Тоді найбільш заскнілі і темні люди західної України зрозуміють, що свою незалежність і самостійність Україна може зберегти тільки під Радянською владою.

Але ні, не захопити польським панам Україну, хоча б і тимчасово! Після того, як Київ потрапив до рук ясновельможних бандитів, всією Росією пронісся крик обурення і заклику: на південь, на допомогу українським робітникам і трудящим селянам!

З усіх фронтів, де Радянська Росія перемогла, – зі сходу, півдня і півночі, – найкращі частини, найкращі командири і комісари йдуть на захід, проти білогвардійських польських військ. Підіймається все, що є чесного в самій Україні. Великий бій проти останнього ворога завершиться повним розгромом полчищ Пілсудського і Петлюри.

Перемога буде за нами.

Вперед – за Радянську Україну!

11 травня 1920 р. Ніжин.